

המהפכה ביחסי ארצות הברית-אש"ף

שולץ

והפרופסורים

שני פרופסורים פלסטיניים נפגשו עם שריהחוף האמריקאי. האם זוהי מהפכה?

יצחק שמיר ושימעון פרס — מאוחרים, כמו תמיד, בכל עניין שהוא חשוב באמת — השיבו בחיוב. הם גינו את הפגישה, איש-איש כדרכו, וטענו שיש בה הפרה של התחייבות האמריקאים מלפני 12 שנים שלא לקיים מגעים עם אש"ף.

(אותה התחייבות נקשרה בשני תנאי, אים, שנקבעו מראש בתיאום רב כדי שאש"ף לא יוכל לקבלם. ראשית: שאש"ף יכיר באופן הרצודי בזכות הקיום של ישראל, מבלי שישאר תכיר באש"ף או בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית. שנית: שאש"ף יקבל את החלטות מועצת הביטחון 242 ו-338, המתעלמות מעצם קיומו של העם הפלסטיני.)

האמריקאים טענו כי שני הפרופסורים

בוועדה הפועל של אש"ף וביו"ר שלו, יאסר ערפאת. היא המקבלת את כל ההחלטות העקרוניות לגבי המדיניות והאסטרטגיה של אש"ף. היא המוסד מכת, ברוב של שני שלישים, לשנות את האמונה הפלסטינית המפורסמת. כל הטענות האלה הן בגדר התחכמות. הפגישה של ג'ורג' שולץ עם אר-ווארד סעיד ואיבראהים אברולוע'וד אכן היתה בכחינת צעד מהפכני.

הכל השתנה. חסדי המדיניות של ממשלת ישראל הביאו את האימרה הלאטינית, שהיתה חביבה על מנתם בגיו: PACTA SUNT SERVANDA (יש לקיים אמנות).

אבל יש אימרה לאטינית השייכת יותר לעניין: REBUS SIC STANTIBUS (כל עוד התנאים לא השי-תנו).

ההתחייבות של הנרי קסינג'ר מלפני 12 שנה היתה מבוססת על הערכה מסוימת של המציאות. רהיניו: שאפי-שר להשיג שלום בין ישראל וירדן, מבלי להזדקק לפלסטינים.

הערכה זו הופרכה מכל וכל. ההתי-קומות בשטחים הכבושים, הנמשכת זה החודש הרביעי כתוצאה גוברת והולכת, יצרה מצב חדש לגמרי. במצב החדש הזה, ההתחייבות הישנה של ארצות הברית, שהיתה מטופשת מלי-כתחילה, הפכה מגוחכת. ברור לכל כרי-דעת שאין שום אפשרות לצעור אף צעד אחד לקראת שלום בלי הפלסטי-נים. קרי: בלי אש"ף.

השאלה היא: מדוע מצא שולץ לנכון לעשות דווקא עכשיו את הצעד הזה, חרף התנגדותו הקיצונית של שמיר, והתנגדותו החלושה של פרס?

שולץ מרוגז. תשובה פשטנית היא: שולץ מרוגז על שמיר.

שמיר הוזמן לארצות הברית כדי שאפשר יהיה לכופף את זרועו. אבל הוא כופף את זרועו של שולץ, וגם של רונלד רגן עצמו. למעשה ירק להם כפרצוף על אדמת ארצות הברית, לעי-ני כל. הוא הציג אותם ככלי ריק. מכיוון שאיש אינו אוהב להיות מוצג ככלי ריק — בייחוד כשזוהי אכן האמת — ניתן להבין מדוע שולץ מרוגז.

אבל יש סיבה עמוקה יותר, שאינה קשורה ברגשות.

ממשלת-רגן נכנסת לקדחת של סוף-העונה. בעוד שמונה חודשים היא עומדת לסיים את כהונתה, בלי הצלחה כלשהי. בענייני-פנים היא כושלת. בענייני-חוץ היא מובסת. היא לא הצליחה לחסל במכה אחת רודן קטן בפנמה, מדינת-חסות אמריקאית לכל דבר. היא לא הצליחה לפתוח במלחמה בניקאראגואה, וכיום מנהלים בני-חסותה, הקונטראס, על דעת עצמם משאומתן עם ממשלת ניקאראגואה. על רקע זה יצא שולץ למסע-הדילוגים שלו במרחב. הוא היה זקוק להצלחה אחת גדולה, ולוא רק למר-אית-עין.

לא כמו שטינקר. אלא שהתוכ-נית שהביא עימו היתה הסרת-תחולת מלכתחילה. היא נלקחה בחיפזון, בלא מחשבה יתרה. כשחצנות האופיינית לנציג של מעצמה גדולה חשב שולץ שהכל יעמדו דום ויצדעו, כאשר הוא יופיע בשם נשיא ארצות הברית. (התי-זה לא קרה. האינתיפאדה (התי-

חבר-מועצה סעיד איש לא עמד דום

סורים הם אורחים של ארצות הברית, מלומדים מכובדים התופסים מקום חשוב באוניברסיטות אמריקאיות. הם גם רמוז שיש לא מעט חוצפה בעצם התנגדותה של מדינה זרה (ישראל) לפי-גישה של שר אמריקאי עם שני אורחים של ארצו.

השגריר האמריקאי בישראל אף טען כי שני הפרופסורים הם אמנם חבי-רי. המועצה הלאומית הפלסטינית, אך שוקף זה אינו שייך לאש"ף, אלא מהווה רק. מיטריה" לגופים פלס-טיניים שונים. באותו ההגיון ניתן היה לטעון כי הכנסת אינה שייכת למדינת-ישראל, אלא מהווה רק מיטריה לכמה מיפלגות.

המועצה הלאומית הפלסטינית היא הגוף העליון של אש"ף. היא הבוחרת

במדיונה

העם מיניסטריין לתעמולה

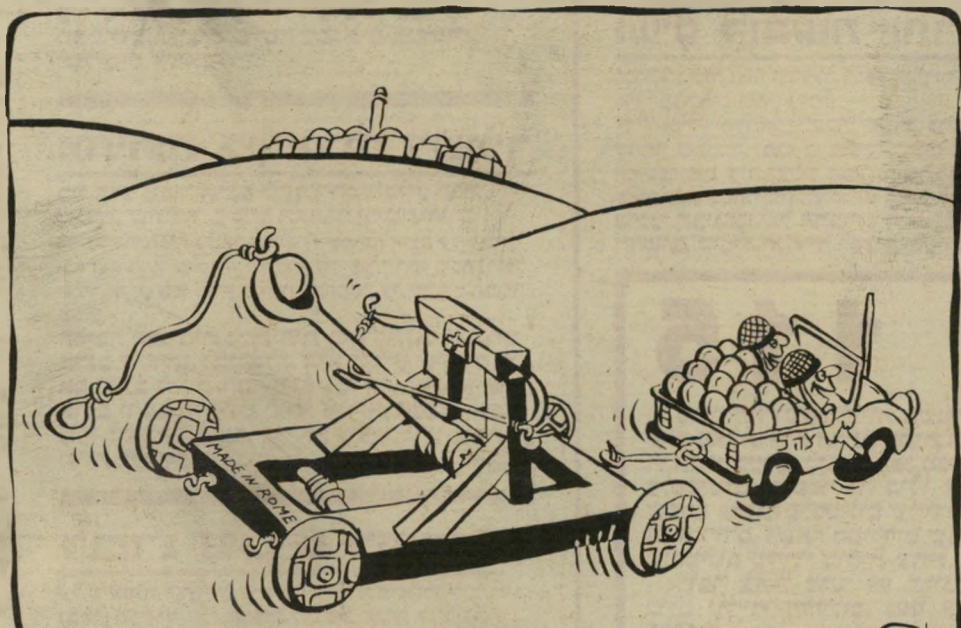
רבין גרם לאסון אחד. עכשיו הוא גורם לאסון חמור פי כמה.

יוס'הארמה המקורי פרץ בגלל יצחק רבין. זה היה ב'6-1976. ממשלתו של יצחק רבין החליטה להפיק ארמות ערביות נרחבות למען יהוד הגליל. האוכלוסיה הערבית הכריזה על שביתה כללית. לקראת אותו היום, נעשו מאמצים נואשים לשנות את החלטתו של רבין.

(כתבים צנאיים" וכתבים לענייני השטחים) והתיר להם להורג אחרי קציני-קיסור" ולראות מה שהקצינים מחליטים שיראו — נוהל המזכיר את הגרועות שבמדינות הטוטאליטריות. כך הופכים עיתונאים למשרת-הכרי-בוש ולשמש-הצנבא.

תקדים לשרון. כל זה נעשה בשם צה"ל. וזהו חטא כפול ומכופל. ברגע שמוטל על צה"ל לתפקד כמו מיניסטריין לתעמולה במדינה טוטא-ליטרית, משתנה מהותו. הוא הופך לגוף פוליטי.

כל זה מתיימר להיות תרגיל חרי-פעמי. אך אין תר-פעמיות בהירדררות אל תהום. מה שאפשר פעם אחת, יהיה אפשר פעמים רבות. ומה שנעשה בני-צוחו של השר הסוציאליסטי רבין, משי-מש תקדים למה שיעשה מאחר בניצוחו של השר אריאל שרון או השר רפאל איתן.

נשק חדש

הדמוקרטיה היחידה במזרח התי-כון" מכניסה את עצמה לארמה.

- עיתונות
- "חדשות"
- נגד "מעריב"
- צהרון אחר שלח כתב
- לסיקור ספינת
- המגורשים ובאותו
- הזמן השמיץ עורכו
- את הצהרון השני.

בעוד שכתב מטעם העיתון מעריב סיקר באתונה את האירועים שהיו קשורים בספינת-המגורשים של אש"ף, ואף היה נוכח בכל מסיבות-העיתונאים, ובכללן אותן שנערכו בשגרירות אש"ף באתונה, כתב עידו ריסנצ'יק, עורך מעריב, מאמר השמצה נגד כתב חרי-שוח. נתן והבי, שסיקר אף הוא את האירועים הקשורים בספינה. יוסי קליין, עורך חדשות, ונתן והבי, הכתב, שלחו למועצת העיתונות תלונה נגד ריסנצ'יק.

רוז לשון המיכתב: ביום 9.2.88 פירסם עורך מעריב מאמר שכותרתו סקופ הוא לפעמים סתם ריפ שנ אש"ף. (לפי: לוחמה פסיכולוגית.)

מו ריסנצ'יק מתהדר במאמר שלו בכך שמעריב החליט לסקר נושא אונייית-המגורשים על-ידי כתבו באתר- (המשך בעמוד 10)

אחד המומחים הגדולים להתיישבות, אריה (לובנה) אליאב, אף פנה באופן כהול לרבין והציע לו תוכנית ליישוב הגליל מבלי לפגוע באוכלוסיה הער-בית.

רבין נשאר נוקשה. הוא נתן הוראה לרכב את השביתה כנשק. התוצאה היתה שכוחות-הביטחון פתחו באש על אורחי-ישראל והרגו שישה.

באותו היום נפל דבר בישראל. נפי-ערה תהום בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי, שהתרחבה מאז. ערביי ישר-אל הצטרפו שוב לעם הפלסטיני. יום-הארמה הפך סמל, שחשיבותו הלכה וגדלה משנה לשנה.

זה היה אסון לאומי — הישגו של יצחק רבין.

בנות ואלות. מי שסבר כי היתה זאת התקפת-איוולת תר-פעמית של רבין, למד בינתיים כי באותו יום התי-גלו תכונות-האופי האמיתיות של ה-איש. מבחינה מסוימת, היתה התני-גותו של רבין ביום-הארמה מעין חזרה כללית להתנהגותו מאז פרוץ ההתי-קומות הנוכחית בגדה וברצועה.

השנוע, לקראת יוס'הארמה ה'13, התנהג רבין כריקטטור צבאי ברפוב-ליקת-בננות מרכז-אמריקאית. לא זה בלבד שהוא הטיל מצור על השטחים הכבושים, אלא שהכריז מילחמה על הדמוקרטיה הישראלית עצמה.

סגירת השטחים הכבושים לפני אמי-צעייה-תיקשורת באה למנוע בעד הצי-בור הישראלי לרדת את האמת על המתרחש בשטח, שבו פועל כיום חלק גדול של צבאו — בניו ובנותיו. גס-המטרות הוטלו למערכה זו, כשבידיהן אלות, סמל מיפלצתי למציאות החרשה בעידן רבין.

כדי להוסיף חטא על פשע, כחר-צה"ל בתבורה קטנה של עיתונאים

נפגש שולץ עם שני אישים התופסים מקום כביר באש"ף.

שולץ רוצה לכנס ועידה ביני-לאומית. שריהחוף הסובייטי הודיע לו — כמו חוסיין, מובארכ ותאפט' אל-אסר לפניו — שאין ועידה בלי אש"ף. עכשיו מנסה שולץ להגיע לידי הסדר חדש: אש"ף יזמן לוועידה על-ידי מזכיר האו"ם. אחר-כך יעבור המי-שאומתן לוועידת-מישנה, ושם תידון בעיית הגדה והרצועה בין ישראל ומישלחת ירדנית-פלסטינית, שחבריה הפלסטיניים ימנו על-ידי אש"ף.

מי הבורג? הזמנה לאש"ף תכ-לול את הורשה שאש"ף יקבל את ההחלטה 242 ויתנגד לטרור. יתכן שהרבר אפשי על רקע זה. אש"ף ממילא הודיע שהוא מתנגד לטרור (מונח שאינו כולל, לפי המינוח של אש"ף, את "המאבק המוויין" בתוך גבולות הארץ). יתכן שהוא יהיה מסוגל לקבל גם את ההחלטה 242 אם הרבר קשור בהזמנת אש"ף לוועידה ביני-לאומית, שפירושה הכרה באש"ף.

מובן שיצחק שמיר יתנגד לכך ככל הכוח. הרבר יציג את ישראל כמדינה האחת המסרבת להיכנס למשאומתן. אך זה לא יסריד את שמיר. ובוודאי פחות מאשר הסכנה שמה יואשם על-ידי אריאל שרון ואנשי-התחיה בני-גידה.

גם שימעון פרס יתקשה לקבל את הכנסת אש"ף להיכל המשאומתן ברלת הראשית. הוא משתדל להתחרות בשמיר בניו אש"ף. הוא לא יצוד להיכנס למערכת-הבחירות כשהליכוד מאשים אותו כאש"פיסט — תואר-גנאי שפרס עצמו השתמש בו בשפע נגד יריביו משמאל.

התחויה ליוזמת-שולץ, שלב ב: עדיין חסרת-תחולת.